

Eelotsusetaotlus – Kohtuasi C-25/20**Eelotsusetaotlus****Saabumise kuupäev:**

20. jaanuar 2020

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Višje sodišče v Ljubljani (Ljubljana kõrgem kohus, Sloveenia)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

18. detsember 2019

Pankrotivõlgnikud:

ALPINE Bau GmbH, Salzburg – Celje filiaal, maksejõuetu

NK, ALPINE Bau GmbH suhtes toimuva
põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur

[...]

EELOTSUSETAOTLUS

Põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur esitas Austrias [...], Salzburgis, Walsi piirkonnas ALPINE Bau GmbH [...] suhtes pooleliolevas põhimaksejõuetusmenetluses Višje sodišče v Ljubljani'le (Ljubljana kõrgem kohus, Sloveenia) kaebuse teiseses maksejõuetusmenetluses ALPINE BAU GMBH Salzburgi – Celje filiaali [...] vastu Okrožno sodišče v Celju (Celje regionaalne kohus, Sloveenia) 5. juuli 2019. aasta otsuse peale, millega jäeti rahuldamata võlausaldajate nõuete esitamise taotlus, mille kõnealune pankrotihaldur esitas põhimaksejõuetusmenetluses [...] 30. jaanuaril 2018.

MENETLUSE PEATAMINE LIIKMESRIIGI KOHTUS

Višje sodišče v Ljubljani (Ljubljana kõrgem kohus, Sloveenia) peatas 18. detsembri 2019. aasta määrusega [...] menetluse ja otsustas esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsusetaotluse. [lk 1]

**KAEBUSE ESEME JA ASJAKOHASTE FAKTILISTE ASJAOLUDE
KOKKUVÕTE**

1. Handelsgericht Wien (Viini kaubanduskohus, Austria) algatas 19. juuni 2013. aasta määrusega äriühingu ALPINE Bau GmbH [...] suhtes maksejõuetusmenetluse, mis algas saneerimismenetlusena, kuid kvalifitseeriti 4. juulil 2013 ümber pankrotimenetluseks. NK määrati selle äriühingu pankrotihalduriks. Handelsgericht Wiener (Viini kaubanduskohus, Austria) 5. juuli 2013. aasta määrusest nähtuvalt on äriühingu ALPINE Bau GmbH vastu algatatud maksejõuetusmenetlus maksejõuetuse põhimenetlus komisjoni 29. mai 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1346/2000 maksejõuetusmenetluse kohta artikli 3 lõike 1 tähenduses (edaspidi „määrus“).
2. 6. augustil 2013 pöördus põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur [...] Okrožno sodišče v Celju (Celje regionaalne kohus, Sloveenia) poole ALPINE BAU GMBH, Salzburg – Celje filiaali vastu teise maksejõuetusmenetluse algatamiseks.
3. Okrožno sodišče v Celju (Celje regionaalne kohus, Sloveenia) algatas 9. augusti 2013. aasta otsusega kõnealuse filiaali vastu teise maksejõuetusmenetluse ning AJPEŠ'i (Sloveenia Vabariigi seadusjärgsete registrite ja nendega seotud teenuste amet) veebilehel 9. augustil 2013 avaldatud teatega teavitas Okrožno sodišče v Celju (Celje regionaalne kohus, Sloveenia) võlausaldajaid ja pankrotihaldureid sellest, et määruse artikli 32 alusel on neil õigus esitada oma nõuded põhimenetluses ja kõigis teistes menetlustes. Kõnealune kohus palus võlausaldajatel esitada teiseses pankrotimenetluses kolme kuu jooksul alates teate avaldamisest oma nõuded ja muud eelisõigusega seotud õigused, märkis, et viimane nõuete esitamise päev on 11. november 2013, ning tuletas neile meelde, et kui nad ei esita enne selle tähtaja möödumist oma nõudeid ja eelisõigusi nõuete rahuldamiseks, siis need nõuded teiseses pankrotimenetluses maksejõuetu võlgniku vastu kustutatakse ja kohus lükkab esitatud nõuded ZFPPIPP (finantstehinguid, maksejõuetusmenetlust ja sundlõpetamist käsitlev seadus) artikli 296 lõike 5 või artikli 298 lõike 5 alusel tagasi.
4. Põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur [...] esitas 30. jaanuaril 2018 kõnealuses teiseses maksejõuetusmenetluses nõude määruse artikli 32 lõike 2 tähenduses ja palus maksejõuetuskohtul see rahuldada ja kaasata see igasse hilisemasse võlausaldajatele raha jaotamise teiseses pankrotimenetluses. **[lk 2]**
5. Okrožno sodišče v Celju (Celje regionaalne kohus, Sloveenia) jättis 5. juuli 2019. aasta määrusega selle nõude ZFPPIPP artikli 296 lõike 5 tähenduses hilinenud esitamise tõttu rahuldamata. Ta leidis, et ZFPPIPP artikli 59 lõikes 2 ette nähtud nõude esitamise akti esitamise tähtaeg möödus 11. novembril 2013.

ASJAKOHASED ÕIGUSNORMID

Euroopa Liidu õigus

6. Määruse artikli 32 lõikes 1 on sätestatud, et „[v]õlausaldaja võib oma nõude esitada põhimenetluse ja kõigi teisest menetluste puhul.“ Määruse artikli 32 lõikes 2 sätestatakse, et põhimenetluse ja teisest menetluste likvideerijad esitavad teiste menetluste puhul nõuded, mis on juba esitatud nende menetluse käigus, mille jaoks nad on ametisse määratud, tingimusel et seda tehakse viimasena nimetatud menetluse võlausaldajate huvides, võttes arvesse võlausaldajate õigust olla nõude esitamise vastu või loobuda selle esitamisest, kui kohaldatav seadus seda ette näeb. Põhimenetluse või teisese menetluse likvideerijal on võlausaldajatega võrdne õigus osaleda teistes menetlustes ning eelkõige võlausaldajate koosolekutel (määruse artikli 32 lõige 3).
7. Määruse artikli 28 kohaselt kohaldatakse teisese menetluse suhtes selle liikmesriigi seadust, kelle territooriumil menetlus algatatakse, kui määruses ei ole sätestatud teisiti.

Sloveenia õigus

8. Maksejõuetusmenetlusi reguleeriva Sloveenia seaduse (Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju¹; finantstehinguid, maksejõuetusmenetlust ja sundlõpetamist käsitlev seadus) artikli 59 lõikes 2 on sätestatud, et maksejõuetusmenetluse raames peab võlausaldaja võlgnikule oma nõude esitama kolme kuu pikkuse tähtaja jooksul maksejõuetusmenetluse algatamise teate avaldamisest, välja arvatud siis, kui selle artikli lõigetes 3 ja 4 on sätestatud teisiti.² Kui võlg on tagatud eelisõigusega, siis on võlausaldajal kohustus teatada maksejõuetusmenetluses nõudest teatamise tähtjaks ka oma eelisõigusest, kui ZFPPIPP artikli 281 lõikes 1³ [lk 3] või artikli 282 lõikes 2⁴ (ZFPPIPP artikli 298 lõige 1) ei ole sätestatud teisiti. Kui võlausaldaja laseb nõude esitamise tähtaja mööda, aegub tema nõue pankrotivõlgniku vastu ja kohus lükkab hilinevalt esitatud nõude tagasi (ZFPPIPP artikli 296 lõige 5). Juhul kui võlausaldaja ei järgi eelisõiguse esitamise tähtaega, siis see õigus lõpeb (ZFPPIPP artikli 298 lõige 5).
9. Selliseid juhtumeid ei ole Sloveenia kohtute praktikas esinenud.

¹ Edaspidi „ZFPPIPP“ (*Ur. List RS* [Sloveenia Vabariigi ametlik väljaanne] n. 126/2007 ja hilisemad muudatused).

² Need kaks lõiget on nõuete kohta, mis tekivad vaidlustatavate või vaidlustatud õigusaktide alusel.

³ Selles punktis reguleerib seadus õigusi, mis on tagatud eelisega, mis on saadud täitemenetluses ja mille kulgu ei mõjuta pankrotimenetluse algatamine.

⁴ Siin näeb seadus ette eelisõigused, millele saab kohtuväliselt tugineda.

Austria õigus

10. Insolvenzordnung'i (maksejõuetusmenetluse üldseadus) artikli 107 lõige 1 näeb ette, et pärast nõuete esitamise tähtaja möödumist esitatud nõuetele, mida ei ole käsitletud tunnustatud nõuete nimekirja kinnitamiseks korraldatud üldisel kohtuistungil, korraldatakse eriistung võlgade olemasolu kontrollimiseks. Sellistele nõuetele kohaldatakse artikli 105 lõiget 1. Nõudeid, mis esitati vähem kui 14 päeva enne tunnustatud nõuete loendi lõplikuks kinnitamiseks korraldatud kohtuistungit, ei võeta arvesse.

PANKROTIHALDURITE ARGUMENDID

Põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihalduri argumendid

11. Põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur märgib oma kaebuses, et teise maksejõuetusmenetluse algatamist taotleti eesmärgiga hõlmata maksejõuetusnormidega tagatud üldise kaitse alla Sloveenias asuy vara. Teise maksejõuetusmenetluse algatamise võimaluse eesmärk ei ole panna põhimaksejõuetusmenetluse võlausaldajatele uut (täiendavat) kohustust seoses nõuete esitamisega uues teiseses maksejõuetusmenetluses ning selle eesmärk ei ole ka see, et nõuete esitamata jätmise korral nende võlausaldajate olukord ükskõik mis viisil halveneks (näiteks nähes ette, et neil on õigus nõuete tasumisele üksnes järelejäänud vara ulatuses määruse artikli 35 tähenduses). Järelikult tuleb määruse artikli 32 lõiget 2 – mis sätestab pankrotihalduri eriõiguse, mida Sloveenia maksejõuetusõiguse sätted ei tunnusta ega seega ka reguleeri – tõlgendada nii. Määruse artikli 32 lõike 2 kohaselt võib põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur [lk 4] juba põhimaksejõuetusmenetluses esitatud võlausaldajate nõuded esitada kõigis teistes menetlustes, arvestades, et selliste nõuete esitamisele ei kehti ükski ajaline piirang. Tõlgendus, mis seoks ka põhimenetluse pankrotihalduri nõuete esitamise Sloveenia riigisiseste sätetega võlausaldaja nõuete esitamise kohta, oleks samuti vastuolus teistes liikmesriikides (näiteks käesoleval juhul Austrias) nõuete esitamise ja kontrollimise valdkonnas kehtivate sätetega. Austrias kehtivad nõuete esitamise ja kontrollimise valdkonnas teistsugused eeskirjad kui Sloveenias, mis tähendab, et määruse artikli 32 lõike 2 rakendamine oleks praktikas võimatu, kui seda sätet tuleks kohaldada ZFPPIPP artikli 59 lõike 2 suhtes. On mõisteta, et põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur esitab üksnes võlausaldajate nõuded, mis on esitatud nõuetekohaselt või kontrollitud vastavalt riigisisestele õigusaktidele. Sel juhul oli põhimenetluse pankrotihalduril lühikese kolmekuulise tähtaja möödumise tõttu praktiliselt võimatu kasutada määruse artikli 32 lõikes 2 ette nähtud õigust, kuna selle tähtaja jooksul ei oldud põhimenetluse võlausaldajate nõudeid Austrias veel nõuetekohaselt esitatud, läbivaadatud või kontrollitud. Määruse artikli 32 tähenduses pankrotihalduri poolt nõuete esitamise eesmärk on lihtsustada menetlust ja tagada, et näiteks ühekordse esitamisega kantakse kõik põhimenetluses juba esitatud ja kontrollitud nõuded teisesesse kõrvalmenetlusesse. Mis puudutab [seda] põhimenetlust, siis tegemist on

Austrias ühe põhilise pankrotimenetlusega, mille käigus esitasid võlausaldajad oma nõuded vastavalt Austria õigusele pikema aja jooksul. Nõuete kinnitamise kohtuistungid peeti mitu aastat kestnud pikema ajavahemiku jooksul ning viimane kohtuistung toimus 2. oktoobril 2018. Määruse artikli 32 lõike 2 tõhusa kohaldamise eesmärgil on seega kiiremas korras vaja, et selle sätte kohaldamine ei oleks piiratud tähtajaga, mis on võlausaldajatele sätestatud riigisiseste õigusnormide alusel (ZFPPIPP artikli 59 lõige 2). Määrus kui liidu õiguse osa, millel on vahetu õigusmõju, on ZFPPIPP sätete suhtes ülimuslik. Seega ei saa nõustuda tõlgendusega, mis muudab võimatuks põhimenetluse pankrotihalduri õiguste sellise tõhusa rakendamise, mis tagab õiguste kaitse või kindlustab võlausaldajate võrdse kohtlemise. Vastupidisel juhul oleksid teise menetluse võlausaldajad põhikohtuasja võlausaldajatest paremas olukorras. [lk 5]

Teise maksejõuetusmenetluse pankrotihalduri argumendid

12. Teise maksejõuetusmenetluse pankrotihaldur väidab, et põhimenetluse pankrotihalduri esitatud nõuete esitamise taotlus jäeti rahuldamata, kuna see esitati Sloveenia õigusnormide mõttes hilinenult. Selle otsusega kohaldas liikmesriigi kohus riigisisest õigust kooskõlas määruse artikli 4 lõikega 1, mis näeb ette, et kui määruses ei ole sätestatud teisiti, kohaldatakse igal juhul selle liikmesriigi seadusi, kelle territooriumil menetlus on algatatud. Määrus ei näe ette tähtaega, mille jooksul pankrotihaldurid võiksid hiljem esitada nõudeid sama võlgniku vastu algatatud teistes maksejõuetusmenetlustes. Väide, mille kohaselt ei ole pankrotihaldurid sellega seoses seotud ühegi tähtajaga, on vastuolus juba eespool mainitud riigisisese õiguse kohaldamisalaga, nagu see on määratletud määruse artikli 4 lõikes 1. Määruse artikli 32 lõige 2 ei loo konkreetset õiguse instrumenti, mis eristuks nõuete esimisest; see säte näeb üksnes pankrotihaldurile ette võimaluse esitada võlausaldajate nõuded nende esindajana nende nimel ja huvides, mis lisaks üldisele õigusteooriale õigustab ka selles artiklis ette nähtud reservatsiooni, mille kohaselt on võlausaldajatel õigus kõnealuste nõuete esitamine vaidlustada või sellest loobuda. Menetlustähtajad, mida tuleb kohaldada kõigi isikute suhtes ühtemoodi või mis ei või olla erinevad, sõltuvalt sellest, kes on võlausaldaja esindaja, määratakse kindlaks, et tagada maksejõuetusmenetluse nõuetekohane läbiviimine. Väide, et ühe ja sama võlgniku vastu algatatud muude maksejõuetusmenetluste pankrotihaldurid ei ole seotud ühegi tähtajaga, võib viia menetluse seiskumiseni või piirata nende võlausaldajate õigusi, kes tegid ja pidid tegema oma toimingud ettenähtud tähtaja jooksul. Lisaks viiks võlausaldajate ebavõrdse kohtlemiseni just tõlgendus, mille kohaselt on õigust lõpetava tähtajaga seotud ainult kohalikud võlausaldajad või teise maksejõuetusmenetluse võlausaldajad ning ainult nemad peavad enda nõuete hilinenud esitamise eest vastutama, samas kui põhimenetluse võlausaldajad võivad vabalt ja igal ajal teiseses menetluses oma nõuded esitada. Käesolevas kohtuasjas vaidluse all olevas teiseses menetluses ei olnud takistusi sellele, et põhimaksejõuetusmenetluse võlausaldajad esitaksid määratud tähtaja jooksul nõudeavalduse; kuna nad nii ei toimunud, on õiguse üldpõhimõtetega kooskõlas tõlgendus, mille kohaselt peavad nad kandma samu tagajärgi kui need, mis nõuete hilinenult esitamisega kaasnevad

riigisisestele võlausaldajatele. Põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihalduri viide pikaajalisele nõuete tuvastamisele põhimaksejõuetusmenetluses ei ole põhjendatud, kuna määruse artikli 32 lõige 2 viitab hilisemate nõuete, mitte kinnitatud nõuete esitamisele teises menetluses. [lk 6]

VAIDLUSE PÕHIKÜSIMUS

13. Määrava tähtsusega materiaalõiguse küsimus on see, kas teistes menetlustes põhimenetluste ja kõikide teiste menetluste pankrotihaldurite poolsele selliste nõuete esitamisele, mis on juba esitatud nende menetluse käigus, mille jaoks nad on ametisse määratud, kehtivad võlausaldajate nõuete esitamise tähtajad vastavalt selle menetluse toimumise riigi õigusaktidele või näeb määruse artikli 32 lõige 2 ette pankrotihalduri eriõiguse esitada nõudeid teistes maksejõuetusmenetlustes ilma ajaliste piiranguteta.
14. Kui nõuete esitamisele määruse artikli 32 lõike 2 tähenduses on kohaldatavad võlausaldajate nõuete esitamist käsitlevad eeskirjad, mis on ette nähtud selle liikmesriigi õiguses, kus pankrotihaldurid oma nõuded esitasid, siis tuleb kõnesolevatel asjaoludel ZFPPIPP artikli 296 lõike 5 alusel koostoimes sama seaduse artikli 59 lõikega 2 jätta rahuldamata põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihalduri esitatud nõuete esitamise taotlus.
15. Kui määruse artikli 32 lõike 2 tähenduses nõuete esitamisele ei kohaldata eespool nimetatud tähtaegu, sest tegemist on pankrotihalduri eriõigusega, mille suhtes ei kohaldata võlausaldajate nõuete esitamise tähtaega, siis tuleb arvesse võtta nõuete esitamist ja arvestada nõuded pankrotivara hilisema jagamise hulka teisese maksejõuetusmenetluse raames.

EELOTSUSE KÜSIMUSE PÕHJENDUS

16. Esitatud küsimus mõjutab oluliselt teisese menetluse kulgu, kuna antud vastuse alusel võlausaldajad, kes on esitanud nõudeid põhimaksejõuetusmenetluses, kas võtavad teisese menetluses pankrotivara jagamisest osa või mitte. Euroopa Kohtu praktika analüüs näitab, et Euroopa Kohus ei ole sellises asjas veel seisukohta võtnud. Samuti ei ole liidu õiguse kohaldamine nii selge, et see ei jätaks mingit kahtlust (*acte clair*'i doktriin, C-283/81 – CILFIT vs Ministero della Sanità⁵).
17. Ühest küljest tuleb määruse artikli 32 lõike 2 tõlgendamisel lähtuda teisese maksejõuetusmenetluse algatamise eesmärgist. Määruse põhjenduse 19 [lk 7] kohaselt võivad teisesed maksejõuetusmenetlused lisaks kohalike huvide kaitsmisele täita erinevaid eesmärke. Näiteks võib esineda juhtumeid, mil võlgniku vara ühtse tervikuna käsitlemine on liiga raske või asjaomaste õigussüsteemide erinevused on nii suured, et võivad põhjustada raskusi selle riigi,

⁵ ECLI EU:C:1982:335.

kus menetlus on algatatud, seaduste rakendamisel teistes riikides, kus võlgniku vara asub. Seetõttu võib põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihaldur taotleda teisese menetluse algatamist, kui seda on vaja vara tõhusaks käsitlemiseks.

18. Määruse põhjenduses 20 rõhutatakse, et põhimaksejõuetusmenetlus ja teised menetlused saavad kõigi varade tõhusale realiseerimisele kaasa aidata ainult juhul, kui kõik samal ajal pooleliolevad menetlused on kooskõlastatud. Siinkohal on põhitingimuseks, et erinevad likvideerijad peavad tegema tihedat koostööd eelkõige piisava teabevahetuse kaudu. Põhimaksemenetluse valitseva seisundi tagamiseks peaks selle menetluse pankrotihalduril olema palju võimalusi sekkuda samaaegselt pooleliolevatesse teistesse menetlustesse.
19. Määruse põhjenduse 21 kohaselt peaks olema igal võlausaldajal, kellel on ühenduses alaline elu- või asukoht või registrijärgne asukoht, õigus esitada oma nõuded kõigis ühenduses pooleliolevates maksejõuetusmenetlustes, mis on seotud võlgniku varadega. See õigus peaks olema ka maksuhalduritel ja sotsiaalkindlustusasutustel. Võlausaldajate võrdse kohtlemise tagamiseks peab tulude jaotamine siiski olema kooskõlastatud. Igal võlausaldajal peaks olema võimalus jätta endale maksejõuetusmenetluse käigus omandatu, kuid tal on õigus osaleda kõigi varade jaotamisel teiste menetluste käigus ainult juhul, kui sama staatusega võlausaldajad on oma nõuete alusel saanud samaväärse osa.
20. Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et määruse eesmärk on võimaldada piiriüleste maksejõuetusmenetluste tulemuslikku ja tõhusat toimimist,⁶ tagada võlausaldajate võrdne kohtlemine liidus ja parandada nende õiguste kaitset.⁷
21. Määrusega sätestatakse selle reguleerimisalasse kuuluvates küsimustes ühtsed kollisiooninormid, mis määruse reguleerimisalas asendavad eri riikides kehtivaid rahvusvahelise [lk 8] eraõiguse sätteid.⁸ Kui ei ole sätestatud teisiti, kohaldatakse selle liikmesriigi seadusi, kus menetlus on algatatud (*lex concursus*), mis peaks kehtima nii põhimaksejõuetusmenetluste kui ka kohalike menetluste suhtes. Määruse põhjenduses 23 on märgitud, et *lex concursus* määrab kindlaks kõik maksejõuetusmenetluse protsessuaalsed ja materiaalsed mõjud ning reguleerib kõiki maksejõuetusmenetluse algatamise, läbiviimise ja lõpetamise tingimusi. Nendele nõuetele vastab määruse artikkel 28, mis näeb ette, et kui määruses ei ole sätestatud teisiti, kohaldatakse teisese menetluse suhtes selle liikmesriigi seadusi, kelle territooriumil menetlus algatatakse. See, mis kuulub kohaldatava seaduse valdkonda, on sätestatud üldsätete hulka kuulavas artiklis 4. Sellesse valdkonda kuuluvad muu hulgas sätted nõuete esitamise, kontrollimise ja kinnitamise kohta

⁶ Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-47/18, Skarb Panstwa Rzeczpospolite Polskie (ECLI:EU:C:2019:754).

⁷ Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-116/11, Bank Handlowy und Ryszard Adamiak (ECLI:EU:C:2012:308).

⁸ Määruse põhjendus 23.

(määruse artikli 4 lõike 2 punkt h) ning vara realiseerimisest saadava tulu jaotamist käsitlevad eeskirjad (määruse artikli 4 lõike 2 punkt i).

22. Määruse artikli 32 lõige 2, lisaks kinnitusele, et põhimenetluse ja teiseste menetluste pankrotihaldurid võivad esitada teistes menetlustes nõuded, mis on juba esitatud nende menetluse käigus, mille jaoks nad on ametisse määratud (välja arvatud täiendava tingimuse kehtestamine ja võlausaldajatele õiguse määramine), ei sisalda sätteid, mis võimaldaksid üheselt järeldada, kuidas nõuete esitamist tuleb käsitleda. Samuti ei ole selge, kas ka pankrotihaldurite poolt määruse artikli 32 lõike 2 tähenduses nõuete esitamisele kehtivad sloveeni õiguses võlausaldajate nõuete esitamisele kehtestatud tähtajad, sealhulgas hilinenud esitamise tagajärjed.
23. ZFPPIPP ei reguleeri määruse artikli 32 lõikes 2 nimetatud olukorda. Sellist olukorda ei ole käsitletud ka pankrotivara jagamise menetluses. Pankrotivara üldisel jagamisel võetakse arvesse vaid nõudeid, mis esitati õigel ajal pankrotimenetluse raames⁹ ning sõnaselgelt nimetatud eelisinõuded ja maksude tasumisega seotud nõuded, mida ei pea pankrotimenetluses esitama ning mida peetakse õigeaegselt esitatuks.¹⁰ Pankrotihaldur peab need nõuded kandma kontrollitud nõuete põhinimekirja või täiendavasse nimekirja.

KOKKUVÕTE

24. Euroopa Liidu Kohtu antav tõlgendus võimaldab apellatsioonikohtul [lk 9] teha otsuse, mis on kooskõlas määruse artikli 32 lõikega 2 taotletud eesmärgiga.

EELOTSUSE KÜSIMUS

25. Eeltoodut arvestades esitab Višje sodišče v Ljubljani (Ljubljana kõrgem kohus, Sloveenia) Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 teise lõigu koosmõju esimese lõigu punktiga b alusel järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas määruse nr 1346/2000 artikli 32 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et põhimaksejõuetusmenetluse pankrotihalduri poolse nõuete esitamise suhtes teiseses menetluses kuuluvad kohaldamisele sätted, mis käsitlevad võlausaldajate nõuete esitamise tähtaegu ja hilinenud esitamise tagajärgi selle liikmesriigi õiguse kohaselt, kus teisene menetlus algatati?“

[...]

⁹ ZFPPIPP artikkel 358.

¹⁰ ZFPPIPP artikli 296 lõige 6.